

var kjole og hvitt, knickers og hvite strømper. Virkningen var god, og vårt renommé var på vei til å bli etablert.

Av en eller annen grunn fikk vi tildelt losji sammen med to damer på et heller lite flatsengrom. Ut på natten klarte ikke Per å holde seg lenger. Han måtte ut. Klokken kunne være ca. 0400. Han kom ikke tilbake, og ble senere gjenkjent på Trollheimshytta. Dit kom han akkurat tidsnok til å spise frokost. Formiddagen brukte han til å forberede det forestående o-løpet (poengorientering med ukjente poengverdier). Man hadde valgt å bytte ut de rød/hvite o-flaggene med do-tørk for å gjøre postene litt vanskeligere i det noe åpne terrenget. Dessuten forsvinner gjenglemte do-tørk raskere enn gjenglemte tøyflagg. Hver post ble forsynt med ett tørk. 14 tørk ble hengt ut, og man brukte en god kopi av NGO's kart over området til o-kart.

Etter hvert som de andre turdeltakerne kom fram til Trollheimshytta, ble det gjort klart for fellesstart fra tunet. Tilskuere samles og formann Erik redegjør for formasjonsløpingens prinsipper. Løperne kunne være ute i max 35 minutter og anvendt tid ut over dette ble straffet med minuspoeng. Det gjaldt å få med seg flest mulig poster da poengverdien på postene ikke ble oppgitt før start. Erik fant 2 av 6 poster som han hadde vært innom, mens Kvin-grim nøyde seg med en.

Ganske ofte tilbringer turistene to netter på Trollheimshytta i håp om å kunne bestige Snota i noenlunde bra vær. Dette fører med seg en del serveringsvirksomhet når det er styggvær og folk blir sittende inne. Selve serveringen tok Mikkel og Roar hånd om i den tiden vi var der, i egenskap av h.h.v. kelner og hovmester. Antrekket var jo i orden, så hvorfor ikke. Innslaget ga hytta mange nye venner.

I løpet av hviledagen kom vi til å sette drengen i en vanskelig situasjon. Det er han som til daglig sørger for den nødvendige veden. Innen vi dro fra hytta hadde vår hjelpsomhet resultert i at hele beholdningen med økseskaft ble nedskrevet til null.

Som avslutning på vårt opphold holdt vi en liten avskjedsfest hvor de fleste opplevde morgensola.

Den samme morgen var det ugjenkallelig slutt. Om det blir noen ny tur til neste år vil tiden vise, og de som angrer seg for at de ikke ble med, kan fortsatt gjøre det og leve i håpet.

«Vi drar til Nedal'n»

AV ØYVIND LARSEN

(Mel.: Vi drar til Tydal'n)

Vi drar til Nedal'n og koser oss
med TT-merket på sekk
til nyreist hytte ved vannet
som Nea med god hjelp har dannet.
En ny provins er til landet lagt
til gagn for bygd og for by,
la gå — vi ofret det gamle,
men fikk mye godt påny.

I gammelstua med torv på tak
stod mangt et lystelig lag
med jenter rødlett og fagre
og fjellslusker solsvidd og magre.
Om østerdøl eller svensk og dansk,
det gjorde ingen forskjell,
for Nea-myggen var romslig
og bet både fut og trell.

Skjønt nedslitt, trangbodd og gammeldags
du vil bli savnet i blant
for trivsel og atmosfære
i sannhet — et godt sted å være.
Men for et everk er slikt ei nok
det gir jo ikke no'n watt
til symaskin eller lampe
og kraftlagets renteskatt.

Litt bitter var vi, men blås det bort,
vi har fått hytte igjen
det skinner nytt alle vegne
og taket det holder for regnet.
Med svettelukt og litt kaffeduft,
den får den rette odør
og stemning følger med folket
— den skal nok bli god som før.

Så vær velkommen til åpningsfest
i TT's kongsgård i dag
legg grunnlag for nye gleder
din plass vil du hevde med heder.
La andre reise til Spania
og ligge langflat på strand,
vi reiser heller til Nedal'n
og Nesjøens klare vann.

(Denne sangen ble skrevet til innvielsen av den nye Nedalshytta
24. juni 1972).

En skitur til fjells i juleferien 1886/1887

AV KRISTEN ASPAAS

De første fjellturer på ski av trondhjemske sportsmenn ble foretatt i 1880-årene, og det var Fridtjof Nansens skiferder i høyfjellet som inspirerte de unge trøndere til disse turene. På denne tid brukte man gjerne juleferien til slike utflukter, det var senere folk oppdaget at vårvinteren er den beste årstid for fjellskiløping. I januar 1887 gikk tre unge studenter fra Trondhjem på ski over fjellet fra Østerdalen til Gudbrandsdalen da de reiste tilbake til universitetet i Christiania, og i mars samme år gikk E. A. Tønseth og løytnant Oluf Dietrichson fra Røros til Meråker. I begynnelsen av 1890-årene begynte Trondhjems Skiklub å arrangere fjellturer for sine medlemmer, og ved århundreskiftet ble slike turer lagt til påskehelgen.

De tre studentene som en tidlig januarmorgen gikk på Røros-toget, var Oscar Semb, senere kjent lege i hovedstaden, Peter Fredrik Holst, senere professor i medisin, og hans bror Alexander Holst, senere overlege ved Trondhjems Sykehus. De var utstyrt med trønderski og spanskrørsbindinger og én lang skistav hver, særlig Peter brukte et uhyre av en stav. På beina hadde de finnsko og ragger, og Alexander hadde tullet et veldig skjerf rundt hals, bryst og rygg mot kulden. Skiløperne den gang drev en planmessig og systematisk prøving av skiutstyr. Som eksempel kan en nevne at Dietrichson brukte telemarkski og beksømstøvler, og de viste seg å være bedre enn Tønseths leksvikski og finnsko.

På Støren jernbanestasjon traff studentene Dagspostens redaktør, den radikale teolog Kristian Olsen Nordlid, og de lovte ham en korrespondanse fra turen. Peter skrev denne reiseskildringen, og den står i Dagsposten for den 25. januar 1887 — «Fra Østerdalen til Gausdal paa Ski.»